

SLADKÝ ŽIVOT

Jane Porterová

Návrat
do Amalfi

JANE PORTEROVÁ

NÁVRAT DO AMALFI

PŘEKLAD

LUX NIGRA

Milá čtenářko,

*nastává mi, tuším, vážná jízda / před sebou samým
v dáli utíkám...*

*Když jsem četl knížky, které máte možnost Vy číst
teď, pořád mně v hlavě zněly tyhle verše (kdybyste
si nemohla vzpomenout, jsou z básně Františka
Gellnera). A já uvažoval o tom, jak jsou vlastně pří-
hodné i pro popis mých příběhů. Literární vědci se
shodují na tom, že jeden z nejběžnějších a po tisíciletí
nejoblíbenějších modelů, podle nichž jsou dobré pří-
běhy stavěny, je ten, že hrdinové musejí absolvovat
cestu, pouť, plnit během ní nějaké úkoly... a pak je
jim dovoleno se vrátit, spočinout v cíli, protože nalez-
nou sami sebe. A protože mé autorky chtějí psát dob-
ré příběhy, právě takové, jaké mají generace čtenářů
nejraději, stavějí je právě na tomhle modelu. A je to
podle mě určitě dobře. Protože když příběh postrádá
tyhle atributy, sice o něm rádi diskutují literární kri-
tikové, ale – ruku na srdce – kolik čtenářů se k nim
vrací?*

*A já budu moc a moc rád, když Vy budete mít chuť
se k příběhům, které Vám měsíc co měsíc nabízím, se
vracet co nejčastěji!*

*A ještě k té jízdě... minulý měsíc jsem Vám v jed-
nom románu – Jízda v rychlém pruhu – nabídl příběh
z prostředí automobilových závodů, tento měsíc na
něj navážu volným pokračováním pojmenovaným
Dívka milující rychlost.*

Tak se připoutejte – vyrážíme!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Jane Porterová

NÁVRAT DO AMALFI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Fallen Greek Bride

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Lux Nigra

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Jane Porter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Návrat do Amalfi: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1823-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1824-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1825-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Vítej doma, ženo.“

Morgan ztuhla uprostřed mramorem a vápencem obloženého obývacího pokoje Vily Angeliky, z něž vedl působivý výhled na blankytné nebe a moře... ona však nic z toho nevnímala, jediné, na co se dokázala soustředit, byla Drakonova tvář.

Od té doby, kdy ho spatřila naposledy, uběhlo dlouhých pět let. Pět a půl roku uplynulo od jejich extravagantní svatby, která stála dva miliony dolarů, od manželství, jež trvalo pouhých šest měsíců.

Téhle chvíle se děsila. Měla z ní hrůzu. A přesto zněl Drakonův hlas tak uvolněně, vřele a *normálně*, jako by ji vítal po krátké dovolené, a nikoli poté, co od něj odešla.

„Už tvoje žena nejsem, Drakone,“ pronesla tiše poněkud chraplavým hlasem, neboť oba dva věděli, že jeho už není celé roky. Nebyl mezi nimi ani náznak kontaktu, nevyměnili si ani jediné slovo, ne, po té záplavě dopisů od jeho advokáta, která následovala po její žádosti o rozvod.

Drakon se s ní odmítal rozvést a ona v boji s ním utratila celé jmění. Ale jeho nedokázal přesvědčit žádný advokát, žádná soudní pře ani peníze. Odkazoval se na to, že manželský slib je posvátný závazek a ona je teď jeho. A řecké soudy s ním zjevně souhlasily. Anebo jím byly podplacené. Nejspíš to druhé.

„Zcela určitě jsi moje žena, ale nechci se s tebou přít takhle na dálku přes celou tuhle obří místnost. Pojď dál, Morgan, a chovej se tu jako doma. Co si dáš k pití? Šampaňské? Bellini? Nebo něco silnějšího?“

Ale ona se nehýbala. Nohy by jí nesloužily. Ne když jí srdce bušilo tak rychle. Drakonův zjev jí zaskočil, chvíli si nebyla jistá, jestli to je vůbec on. Nervózně sledovala jeho široká ramena obrácená k prosklené stěně, jež nabízela dech beroucí výhled na modré nebe, rozeklané útesy a azurově modré moře.

Dokonalý jarní den na Amalfi.

„Nic nechci,“ odpověděla a uhnula pohledem. Pravdou však bylo, že za sklenici vody by teď dala celé jmění. Hlava se jí motala, v ústech měla sucho a srdce jí tlouklo jako splašené – to všechno byl důsledek neklidu a úzkosti. *Kdo je ten muž proti ní?*

Drakon Xanthis, za něhož se vdala, byl uhlazený, elegantní a vytříbený.

A tenhle vysoký, divoce vyhlížející člověk byl rozložitější než kdysi Drake, husté, hnědočerné vlasy mu ve vlnách spadaly téměř k ramenům a nelítostné rysy ostře řezané tváře se skrývaly pod tmavými vousy. Dlouhé vlasy a vousy vyvolávaly dojem neuspořádanosti a bezmocnosti, na rozdíl od dlouhého rovného nosu, neústupné křivky rtů a pichlavých jantarově zlatých očí.

Vlasy měl mokré a jeho kůže se leskla, jako by právě vystoupil z moře, řecký bůh Poseidon vcházející na scénu ze starověkého mýtu.

To se jí ani trochu nelíbilo. Nic z toho se jí nelíbilo. Jestli byla na něco připravená, pak to rozhodně nebylo tohle...

„Jsi bledá,“ pronesl zadumaně a znělo to skoro jako pohlazení.

Obrnila se. „Byla to dlouhá cesta.“

„To je další důvod, aby ses posadila.“

Ruce svěšené podél boků zatnula v pěst. Nenáviděla, že je vůbec tady. Nenáviděla jeho, že ji tady ve Vile Angelice vidí, tady, kde strávili měsíc líbánek po svatbě. Byl to nejšťastnější měsíc jejího života. Když líbánky skončily, vilu opustili a odletěli do Řecka, už nic nebylo jako předtím. „Tady je mi dobře,“ připustila.

„Já ti neublížím,“ opáčil tlumeným hlasem.

Nehty jí pronikly do masa a oči začínaly pálit. Kdyby jí nohy poslouchaly, dala by se na útěk. Zachránila by se. Kdyby jen měla někoho jiného, za kým by mohla jít, někoho jiného, kdo by pomohl... ale nikdo takový nebyl. Jen Drakon, muž, který ji zničil, který zapříčinil, že si už sama nebyla jistá svým zdravým rozumem. „To už se ti podařilo.“

„Tohle tvrdíš teď, miláčku, a přitom jsi mi nikdy neřekla čím –“

„Jak jsi řekl, o tomhle se nebudeme bavit přes tuhle obří místnost. A každý víme svoje. Nepřišla jsem sem, abychom se povídali o nás. Nejsm tu, abych probírala minulost a vytahovala staré kostlivce, starou bolest. Přišla jsem tě požádat o pomoc. Víš, co potřebuju. Dobře víš, co je v sázce. Uděláš to? Pomůžeš mi?“

„Šest milionů dolarů je hodně peněz.“

„Pro tebe ne.“

„Věci se změnily. Tvůj otec přišel o čtyři sta milionů dolarů, které jsem mu dal.“

„To nebyla jeho chyba.“ Jejich pohledy se zkřížily, věděla, že když se mu nepostaví teď, rozdrtí ji. Stejně jako to udělal před lety.

Drakon tak jako její otec hrál jen podle svých vlastních pravidel.

Řecký námořní magnát Drakon Sebastian Xanthis byl člověk posedlý mocí a touhou ovládat. Posedlý hromaděním majetku a budováním svého impéria.

Muž posedlý ženou, jež nebyla jeho manželkou. Bronwyn. Nádhernou Australankou, která vede jeho podniky v jižní Asii.

Zatnula zuby.

Ne, teď nebude myslet na Bronwyn. Nebude si lámat hlavu tím, jestli s ním ta jako proutek štíhlá blondýnka ještě pořád pracuje. Není to důležité. Morgan už do jeho života nepatří. Je jí lhostejné, koho Drakon zaměstnává, jaké vztahy udržuje se svými viceprezidentkami, i to, kde přespává při svých služebních cestách.

„Opravdu tomu věříš?“ zeptal se téměř sametovým hlasem. „Že tvůj otec je naprosto bez viny?“

„Nepochybně. Byl uvedený v omyl –“

„To ty taky. Tvůj otec je jeden z největších hráčů v Ponzioho systému¹. Dvacet pět miliard dolarů chybí a tvůj otec převedl pět miliard na Michaela Ameryho, což mu přineslo desetiprocentní podíl.“

„On ty peníze nikdy neviděl –“

„Proboha, Morgan, mluvíš se mnou, s Drakonom svým manželem. Já tvého otce znám. Vím přesně, kdo a jaký je. Nedělej ze mě hlupáka!“

Morgan stiskla čelisti ještě pevněji a polykala slova nesouhlasu, slzy, hněv i stud. Její otec není žádný netvor. On své klienty neokradl. Oklamali ho stejně jako je, jen ještě neměl příležitost všechno vysvětlit a bránit se. Média se ho usilovně snažila očernit a všichni tisku věří. „Je nevinný, Drakone. Neměl

¹ Ponzioho systém, u nás známý jako letadlo. Způsob investování, kdy člověk více méně věnuje jakousi částku peněz někomu neznámému „na palubě“ pod ním pod příslibem toho, že od jiných neznámých lidí, kteří jsou na „palubě letadla“ nad ním, dostane několiknásobek částky. Systém funguje do okamžiku, než někdo z hráčů pravidla poruší a peníze nepošle, což se stává velmi brzy. Poznámka redaktora.

tušení, že Michael Amery vlastně vytvořil pyramidové schéma. Vůbec nevěděl, že všechna ta čísla a zisky jsou vylhané.“

„Jestliže je nevinný, proč prchnul ze země? Proč nezůstal stejně jako Ameryho synové a bratrance a nesnažil se očistit?“

„Zpanikařil. Dostal strach –“

„To je nesmysl. Jestliže je to tak, pak je tvůj otec zbabělec a svůj osud si zaslouží.“

V mlčenlivém protestu zavrtěla hlavou a upřeně mu hleděla do tváře. Možná, že jako Drakon nevypadá, ale rozhodně to je on. Tenhle pohled znala. Jeho oči. Do jeho očí se zamilovala na první pohled. Potkala ho na výročním plese ve Vídni, a sice spolu netančili – Drakon netančí –, zato z ní ale celý večer nespustil pohled, což ji nejprve znervózňovalo, ale brzy se jí to začalo zamlouvat. Chtěla to. Toužila po tom.

Během těch prvních týdnů, měsíců, kdy o ni usiloval, ji svým pohledem sváděl. A když se mu to konečně podařilo, byla jeho se vším všudy.

Posledních pět let ale bylo brutálních. Víc než brutálních. A když se jí konečně znovu podařilo najít sebe sama a začala cítit radostné očekávání a naději, svět se otřásl a rozpadl na kousíčky, protože zjistila, že její milovaný tatínek a geniální finančník, Daniel Copeland je součástí strašlivého finančního podvodu na principu Ponzioho systému. A místo toho, aby její otec krizi zvládl s obvyklou sebejistotou, nevydržel to a utekl, čímž způsobil ještě větší mezinárodní skandál.

Pomalou, přerývavě se nadechla. „Nemůžu ho v Somálsku nechat zemřít, Drakone. Piráti ho zabijí, jestli nedostanou výkupné –“

„To by mu docela posloužilo.“

„Je to můj otec!“

„Zadlužíš se na celý zbytek života, jen abys mu

koupila svobodu, ačkoli víš, že ta bude trvat jen krátce?“

„Ano.“

„Chápeš, že ho v momentě, kdy se pokusí vstoupit na půdu Severní Ameriky nebo nějakého evropského státu, zatknou?“

„Ano.“

„Už nikdy se pak na svobodu nedostane. Zbytek života stráví ve vězení, stejně jako Michael Amery, jakmile ho chytí.“

„Rozumím. Ale pro mého otce je lepší být v americké věznici než v rukou somálských pirátů. Ve Spojených státech bude mít aspoň nějakou zdravotní péči a léky na svůj vysoký tlak. A bude moct mít návštěvy a dostávat dopisy. Bůh ví, jak je na tom v Somálsku po zdravotní stránce –“

„Určitě to nebude žádný luxus. Ale proč by měli američtí daňoví poplatníci podporovat zrovna tvého otce? Nech ho tam, kde je. Zaslouží si to.“

„To říkáš, abys mě ranil, nebo proto, že jsi přišel o tolik peněz?“

„Já jsem obchodník. Nerad přicházím o peníze. Z těch pěti miliard, které dal Amerymu, bylo mých jen čtyři sta milionů, ale co ostatní? Většina byli jen obyčejní lidé. Lidé, kteří tvému otci svěřili peníze ušetřené na důchod... celoživotní úspory. A co udělal? Úplně je zruinoval. Teď nemají nic, žádný důchod, žádné úspory, natož pak peníze na placení účtů, teď když jsou staří, nemohoucí a nezaměstnatelní.“

Morgan rychle zamrkala, aby tu představu zahнала. „Michael Amery byl nejlepší přítel mého otce. Byl jako rodina. Táta mu naprosto důvěřoval.“ Hlas se jí zlomil a zoufale se snažila znovu uklidnit. „Když jsem byla malá, oslovovala jsem ho, strýčku Michaeli. Myslela jsem si, že je můj opravdový strýc.“

„Ano, to už jsi mi říkala. Těsně předtím, než jsem

dal tvému otci čtyři sta milionů, aby je pro mě investoval. Nebyl jsem daleko od toho, abych mu dal víc. On totiž chtěl víc. Ve skutečnosti dvakrát tolik.“

„Je mi to hrozně líto.“

„Já tvému otci věřil.“ Upřeně jí pohlédl do očí. „A tobě. Teď už jsem o něco poučenější.“

Pomalou vydechla. „Znamená to, že mi nepomůžeš?“

„To znamená...“ odmlčel se, přivřel oči a pozorně ji sledoval, „že nejspíš ne.“

„Nejspíš?“ opakovala po něm chraptivě, vědoma si toho, že pokud jí nepomůže Drakon, tak už nikdo. Její otec je všemi nenáviděný a všichni doufají, že je mrtvý. A také doufají, že před smrtí hodně trpěl.

„Určitě je ti jasné, že nejsem žádný fanoušek tvého otce, *glykia mou*.“

„Na to, abys mi půjčil peníze, nemusíš být jeho fanoušek. Sepíšeme smlouvu, právní dokument, který bude jen mezi námi dvěma, a já ti ty peníze budu vracet v pravidelných splátkách. Chvíli to potrvá, ale... můj obchod roste a vzkvétá, brzy mi má přijít několik set tisíc dolarů. Slibuji, že –“

„Stejně jako jsi slibovala, že mě budeš milovat? Ctít mě? Že mi budeš oporou v dobrém i ve zlém, v nemoci i ve zdraví?“

Škubla sebou. Řekl to tak, jako by jí na něm nikdy nezáleželo, a přitom to bylo naopak. Záleželo jí na Drakonovi až příliš. Milovala ho naprosto bezvýhradně. A protože ho tolik milovala, ztratila sama sebe. „Tak proč ses se mnou potom nerozvedl? Jestliže mnou tak pohrdáš, proč mě nenecháš jít? Proč mi nedáš svobodu?“

„Protože nejsem jako ty. Neslíbím něco, abych pak utekl. Já svoje sliby plním. Před pěti a půl rokem jsem ti slíbil, že ti budu věrný, a to také jsem.“

Dál na ni upíral zkoumavý pohled, jako by byla

nějaké ztracené kotě, které se právě vrátilo domů. Roztrásla se.

„To jsou jen slova, Drakone. Nic neznamenaají. Ne, když za tebe mnohem důrazněji mluví tvoje činy.“

„Moje činy?“

„Ano, tvoje činy. Nebo spíš absence činů. Děláš jenom to, co ti přináší užitek. Vzal sis mě, protože to pro tebe bylo výhodné... nebo sis to alespoň myslel. A pak, když přišly potíže... a když jsem se stala příteží... jsi tu nebyl. Nepřistoupil jsi na rozvod, ale ani jsi o mě nezkusil bojovat. A kde jsi byl pak, když se k nám svět otočil zády? Nikde. Bůhví, že jsi neměl zájem o to, aby tvé jméno někdo spojoval s rodinou Copelandových!“

Nekonečně dlouze si ji prohlížel. „Hm, zajímavé, jak věci propojuješ dohromady. A nijak zvlášť překvapivé. Zdédila jsi po své matce nadání pro dramatické –“

„Nenávidím tě! Nenávidím,“ hlas se jí třásl a oči jí pálily, ale rozbřect se nesmí, tu radost mu neudělá. „Věděla jsem, že mě budeš zesměšňovat a ponižovat mě. Už když jsem sem letěla, tušila jsem, že mi to nijak neulehčíš, ale přesto jsem do toho šla, rozhodnutá udělat cokoli, jen abych pomohla otcí. Necháš mě prosit a žadonit –“

„To je velice vášnivá řeč, takže mi laskavě odpusť to přerušení, ale musím něco uvést na pravou míru. Nevěřím, že bys prosila. Požádala jsi mě o peníze. Vysvětlila jsi mi, proč je potřebuješ. Ale prošení v tom bylo, jen co by se za nehet vešlo. A o nějakém žadonění vůbec nemůže být řeč.“

Srdce se jí rozbušilo. Cítila prudké tepání v zápěstích i za ušima. „Tak tohle tedy chceš? Přeješ si, abych o tvoji pomoc úpěnlivě žadonila?“

Vysunul hlavu dopředu a pronikavě si ji prohlížel.

„Určitě bych byl smířlivější a mnohem méně nepřátelský.“

„Smířlivější,“ opakovala to slovo po něm, válela ho na jazyku a cítila jeho ostré hrany a hořkost.

Mlčel a jen na ni dál upíral pohled. Zalapala po dechu, protože si vzpomněla, jaké to mezi nimi bylo během těch čtyř týdnů líbánek. Odehrávaly se tady v téhle vile, to tady se naučila, co je to láska a vášeň, sex a potěšení, ale i bolest, kontrola a také ztráta kontroly.

Jejich sexuální život byl plný vášně. Výbušný. Erotický. Když si ho brala, byla ještě panna a jejich „poprvé“ nebylo vůbec příjemné. Drakon byl příliš rozměrný a když do ní plně vstoupil, bolelo to. Snažil se, aby se jí to líbilo, ale ona orgasmu dosáhnout nedokázala, i když věděla, že by měla, že on si to přeje.

Poté se šli společně vysprchovat a on ji náhle políbil a pod pulzujícím proudem vody se začal věnovat jejím ňadrům, bradavkám a klínu, a tak dlouho si jemně pohrával s jejím klitorisem, až dosáhla toho, co se jí s ním v posteli předtím nepodařilo – dojít vyvrcholení. Jednou paží ji sevřel a podržel ve vzduchu, protože jí nohy vypověděly službu, a přitom ji vášnivě a majetnicky políbil. Když se mohla konečně znovu nadechnout, ujistil ji, že příště už to bolet nebude. Milování už ji nikdy nebude bolet.

A byla to pravda.

Ale to neznamenalo, že sex byl vždycky snadný a příjemný.

Drakon měl rád živočišný sex. Byl smyslný, někdy až brutální a nepředvídatelný.

Těšilo ho stát na druhé straně místnosti, právě jako teď, a přikazovat jí, co má udělat. Sdělovat jí, co chce. Někdy chtěl, aby se svlékla a pak přešla k němu. Někdy si přál, aby si sundala pouze spodní kalhotky a přilezla po čtyřech. Jindy, aby si odložila všechno

oblečení a nechala si jen lodičky na vysokém podpatku a předklonila se... nebo zvedla nohu na židli a pak ji instruoval, kde se má sama sebe dotýkat.

Morgan pokaždé protestovala, ale on na ni pohlédl zpod dlouhých černých řas, jeho plné rty se rozvlnily v sebejistém úsměvu a řekl jí, že je krásná a že jeho těší se na ni dívat a že mu musí věřit...

Poslechnout ho...

Ta slova nesnášela, nenáviděla ten prvek nadvlády, ale byla to součást přede hry. Jejich milování v posteli bylo pěkné, ale pak tu byl ještě další, jiný druh sexu – sex, kdy hráli erotické hry, a to byl sex, který ji vyváděl z rovnováhy. Cítila se zmateně, ale nakonec vždy udělala to, o co ji žádal a někdy se to i jí samé v průběhu začalo líbit.

Zbožňoval, když byla celá zrůžovělá a horká, tichá a povolná. Miloval ji po fyzické stránce, to znamenalo, dokud po něm nežádala žádné city. Žádné rozhovory. Žádný čas, energii nebo trpělivost. Dokud nepožadovala žádnou pozornost.

Morgan projela hrudí prudká bolest. Byla tenkrát tak mladá, tak důvěřivá a naivní. A toužila potěšit svého krásného řeckého manžela.

Jejich líbánky, těch třicet dní milování ji změnilo navždy. Ani na tenhle dům si nedokázala vzpomenout, aniž by se jí přitom nevybavilo, jak se milovali snad v každé z místností, všude, na postelích, stolech, na chladném mramoru podlahy.

Chtělo se jí zvracet. On si nejen vzal, ale taky ji zlomil.

„Vysvětli mi to, Drakone,“ zamumlala křaplavě. „Nejsem si jistá, jestli ti rozumím a jestli to je kulturní, osobní nebo jazykový problém. Ty chceš, abych tě prosila? Tohle je to, co po mně žádáš?“ Zvedla bradu a v očích se jí zaleskly slzy, ačkoli v hrudi jí plál oheň hněvu. „Mám si před tebou kleknout na

kolena a prosit? A takhle opravdu mohu získat tvoji pomoc?“

Nepohnul jediným svalem. „Mám rád, když klečíš na kolenu,“ prohlásil přátelsky, protože oba věděli, že když klečela na kolenu, mohla ho vzít do úst a on se jí mohl dotýkat anebo ji otočit a vzít si ji zezadu.

Vtáhla do plic proud vzduchu, stiskla kolena k sobě a modlila se, aby neztratila poslední zbytky sil. „Nezapomněla jsem,“ pronesla vědomá si toho, že se tím ocitá na dost tenkém ledě. „Ačkoli bůh ví, že jsem se snažila zapomenout.“

„Proč bys chtěla zapomínat? Náš sexuální život byl fantastický. Sedli jsme si naprosto skvěle.“

Zaskočeně se na něj zahleděla. Jejich sexuální život byl vášnivý, ale jejich manželství prázdné a plytké.

Ale to ho zjevně nijak netrápilo. Nejspíš mu ani nepřišlo na mysl, že jeho manželka má nějaké pocity. Emoce. Potřeby. A proč by taky mělo? Drakonovy touhy byly mnohem jednodušší. Potřeboval jen, aby byla k dispozici a svolná, jako by byla nějaká americká pornohvězda v pronajaté italské vile.

„Takže jde o to mít mě na kolenu,“ vyrazila ze sebe výsměšně, nadzdvihla lem bleděmodré sukně a poklekla na vápencovou podlahu.

„Vstaň,“ zavrčel podrážděně.

„Ale tak *to* přece chceš?“

„Ne. Takhle to nechci, ne kvůli tomu že něco potřebuješ, že něco chceš. Vidět tě takhle prosit mi žádou radost nedělá, naopak se mi to oškliví.“

„A přitom se zdálo, že tě vzpomínka na mě klečící těší.“

„To bylo něco jiného. Šlo o sex. Tohle je...“ zavrtěl hlavou, ústa stažená do tenké linky. Odmlčel se.

Morgan byla za tu odmlku vděčná. Potřebovala chvíli ticha. Bylo jí mdlo, hlava se jí točila a boj, který sváděla sama v sobě, jí vyváděl z konceptu.

Musí jí pomoci. Prostě musí.

Pokud to neudělá, už svého otce nikdy neuvidí.

„Netoužím vidět svou ženu poníženu... nikdy,“ dodal Drakon tiše, „ani kvůli jejímu otci. Vlastně mě skutečnost, že to děláš právě kvůli němu, znechucuje –“

„Je to můj otec!“

„Ale dopustil, abys zkrachovala! A je mi fyzicky nevolno, když mě prosíš kvůli muži, který tě odmítl chránit, tebe, tvoje sestry, tvoji matku. Muž se má o svoji rodinu postarat, a ne ji okrást.“

„Musí být opravdu nádhera, Drakone Xanthisi, žít si nedotčený a všem nadřazený ve své věži ze slonoviny,“ pronesla hlubokým tichým hlasem. „Ale já nemám to potěšení žít ve věži ze slonoviny. Už nemám to potěšení mít kolem cokoli luxusního. Naší rodině nic nezbylo, Drakone. Peníze, cenné papíry, nemovitosti, auta, jméno... naše pověst... všechno je pryč. O životní styl si můžu dovolit přijít, ale ztratila jsem mnohem víc než to. Moje rodina je zničená. Zoufalá. Žijeme v chaosu –“

Odmlčela se, rozrušeně vtáhla do plic vzduch. Ztratit nad sebou kontrolu by jí před Drakonom nepomohlo. Silné emoce nesnášel. Kdykoli zvýšila hlas, okamžitě se od ní odtáhl, dával přednost klidnému, racionálnímu rozhovoru bez emocí.

A na to by samozřejmě měla myslet především, na to, co chce on. Taková ironie, dokonce i po pěti letech cítí starost o něj, pořád se snaží ho potěšit, být taková, jakou ji potřebuje mít *on*, zařídit všechno tak, jak to chce *on*.

A co ona?

Co její potřeby? Co její emoce a její pocit spokojenosti?

Zvedla bradu ještě o něco výš. „No, je mi líto, že mě takhle nechceš vidět, ale tak se doopravdy cítím.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Návrat do Amalfi***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.